

שבת בשבתו

שמות – ויקהל

הפטרה:

"וַיְהִי דְבַר ה' אֵלַי לֵאמֹר:
 {יִזְזַקְאֵל ל'ו'}

פרשת פרה.

כ"א אדר תשפ"ה \ גיליון 421

לרפואה שלמה.

מיטלי בת עליזה
 טליה אסתר בת אלינור
 רחלי בת הניה .
 רבקה בת ביתיה
 ינון יהודא חי בן ורד רוזה
 אפרים יהודא בן רייזל
 אנט יעל בת עזיזה

נאמר בפרשה " כָּל אִישׁ וְאִשָּׁה אֲשֶׁר נָדָב לִבָּם אֹתָם לְהֵבִיא לְכָל הַמִּלְאָכָה אֲשֶׁר צִוָּה ה' לַעֲשׂוֹת בְּיַד מֹשֶׁה הֵבִיאוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל נְדָבָה לָהּ ". נשאלת השאלה: הפסוק הזה כפול ומכופל - לכאורה יש בו מילים כפולות: "להביא לכל המלאכה... הביאו בני ישראל נדבה?...!" "הקהלת יצחק" מתרץ על פי מעשה שהיה: למהרש"א הייתה ישיבה ומחמת דוחק המקום בריבוי התלמידים, נאלצו לחשוב על בניית בנין חדש, וכאשר אין כסף מה עושים? "ממכה עצמה מתקן רטייה" - מהבנייה עצמה 'עושים כסף'... איך? עורכים הנחת אבן הפינה, ומוכרים את הנחת אבן הפינה... וכך עשו. הודיעו על מעמד הנחת אבן הפינה ועריכת מגבית... בעיר התגורר יהודי, שרצה לזכות בהנחת אבן הפינה, אבל רצה להישאר בסתר ובצניעות. הוא מיאן שידעו מי התורם. מה עשה? ניגש לגבאי וביקש ממנו: "רצוני לעשות איתך עסק, אתה הרי מכריז מי הקונה: "חמש מאות דולר פעם ראשונה" אתה מוסיף ומעלה את הסכום לפי הקהל "שש מאות, שבע מאות וכו'". ראה, לך לא יהיה אכפת, גם אם יגיד מישהו אלף תוסיף ותכריז אלף מאה, וכן הלאה, אלפים, אלפים חמש מאות, שלושת אלפים, שלושת אלפים וחצי - עוד ועוד. וכמובן, שלא ידעו מי הוא המעלה את הסכום. אתה תעשה את מלאכתך נאמנה, ותעלה את הסכום על חשבוני - ככל שיידרש". שאל הגבאי: "אבל מה יהיה כאשר תסתיים המכירה, הרי תקנה את הנחת האבן, והנה יגלו מי התורם?! "לא... תכריז, כי הנדבן מכבד את ראש הישיבה (המהרש"א) בהנחת אבן הפינה וכך יגמר העניין כי טוב" וכך היה. הגבאי החל להכריז בקול גדול וככל שנקבו בסכומים - הוא העלה, עד שהציבור לא היה מסוגל, ואז קרא - "זכה לו, זכה לו". נו, מי הזוכה המאושר?... שקט השתרר בקהל, ואז הכריז שנית: "הנדבן מכבד את הרב ראש הישיבה!" לאחר החגיגה קרא המהרש"א לגבאי וביקש לדעת את שמו של מי שכבדו וגם תרם סכום גדול כל כך לבניית הישיבה. התנצל הגבאי כי נאסר עליו לפרסם, אמר לו המהרש"א: "טוב, אל תגלה לי את שמו, אבל תאמר לו כי אם הוא מסכים אשמח לפגוש אותו". עשה הגבאי כרצונו של המהרש"א. כאשר חלפו שעות אחדות, האיש דפק בדלת חדרו של המהרש"א הקדוש. כאשר ראה המהרש"א במי המדובר, שאל בתמיהה: "אתה הוא הנדבן, וכי עשיר גדול כל כך אתה, מהיכן כסף שמעולם לא ידענו עליו?!" "הרבי צודק" פתח האיש והשיב "אינני עשיר, אבל היות ואין לי ילדים, לא זכיתי בזרע קודש רצוני לזכות בתורה של תלמידי הישיבה וכמו שאמר הקב"ה "ונתתי לכם בביתי ובחומותי יד ושם טוב מבנים ומבנות שם עולם אתן לו אשר לא יכרת"... "כן? ככה?" קרא המהרש"א "אני מוסיף ומברך אותך - כעת חיה והנה בן לשרה, והוא עוד ילמד תורה - אצלנו בישיבה בבניין החדש... כמובן שנולד לו בן זכר. חלפו השנים והילד היה לבחור צדיק צעיר, ביקש אביו להכניסו לישיבה. מנהלי הישיבה מיאנו מכל מיני סיבות. חיך האב בכאב ואמר להם "אני כבר אסדר את העניין..." הוא נכנס למהרש"א - והבחור התקבל ללא דין ודברים... נציין עוד בהקשר הזה: ישנו פסוק "הנה נחלת ה' בנים שכר פרי הבטן" אומרים על זה חז"ל שכאשר חזרו ממעמד הר סיני התעברו כולם בנים זכרים... כעת ניתן להסביר את הכפילות בפסוק: "כל איש ואשה אשר נדב ליבם..." מה השכר על כך? "הביאו בני ישראל נדבה להשם" - זכו להביא ילדים ואותם ילדים היו כנדבה ללגיון ה' יתברך כביכול. וכיון שזה היה בזכות הנדבה זה כחלק מהנדבה לה'... **שבת שלום ומבורך**

פתגם השבוע

" העבר - זיכרונות

העתיד - דמיונות

ההווה - ניסיונות

ואלו עיקר חייו..."

{ הרב דסלר }

זמני כניסת ויציאת השבת

רבינו	צאת	כניסת	
תם	שבת	השבת	
19:09	18:29	17:16	ירושלים
19:07	18:31	17:32	תל אביב
19:08	18:30	17:25	חיפה
19:09	18:30	17:33	באר שבע
19:06	18:29	17:22	אילת

לזרע של קיימא. אמן.

שלמה בן יונה
חנה בת יעל
אליהו בן מרים
מרגלית בת חנה

"שמירת שבת"

"אור החיים הקדוש"

השומר שבת, כאילו שמר את כל התורה

"וַיִּקְהַל מֹשֶׁה אֶת כָּל עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם, אֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר צִוָּה ה' לַעֲשׂוֹת אִתְּכֶם, שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלָאכָה וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יִהְיֶה לָכֶם קֹדֶשׁ" {ל"ה, א'}

רבינו האור החיים הקדוש, מעלה מספר שאלות בפסוקים אלו

א. המילים 'אֵלֶּה הַדְּבָרִים' לכאורה מיותרים. **ב.** מה הכוונה 'לַעֲשׂוֹת אִתְּכֶם', והרי מדובר כאן על שמירת שבת, שהמצווה הוא על אי עשייה, שלא לעשות מלאכה בשבת, ואיך יתכן לומר 'לַעֲשׂוֹת אִתְּכֶם'. **ג.** הרי כבר נצטוו על שמירת השבת כמה פעמים בפרשיות הקודמות, ומדוע מוסיף ומצווה להם על שמירת השבת, והאם ואיזה שייכות יש לזה לציווי מלאכת המשכן?

ומיישב רבינו האור החיים הקדוש באופן נפלא היות שעם ישראל חטאו בעוון העגל החמור, וכפי שאמרו חכמינו ששקולה עבודה זרה כנגד כל התורה, והרי נחשב להם כאילו עברו ופגמו על כל מצוות התורה, והם צריכים תיקון לנפשם. ובפרט כעת שבאים לבנות משכן להשראת השכינה, עליהם לתקן ולטהר נפשם. אולם דבר זה 'רחוק מגדר ההשגה' לתקן את כל התורה, לכן ציווה ה' כאן על שמירת שבת, 'היות ששבת שקולה כנגד כל התורה כולה', ובזה יתקנו הפגם שפגמו בכל התורה. **ומציין רבינו האור החיים הקדוש**, את דברי הגמרא האומרת: 'כל המשמר את השבת, אפילו עובד עבודה זרה כדור אנוש, מוחלים לו', ודורשים מן הפסוק "כָּל שֹׁמֵר שִׁבְתָּ מִחֻלּוֹ", ואת המילה "מִחֻלּוֹ" מפרשים כאילו כתוב 'מחול לו'. **ולפי זה מפרש רבינו הקדוש:** 'אֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר צִוָּה ה' לַעֲשׂוֹת אִתְּכֶם' אינם מתייחסים למצוות שמירת שבת הנאמר בהמשך, אלא זה מתייחס לעוון העגל הנאמר בפרשה הקודמת. וזה פירוש הפסוק: "אֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר צִוָּה ה' " כל מצוות התורה, שהם עברו עליהם על ידי מעשה העגל. "לַעֲשׂוֹת אִתְּכֶם" אם תרצה לתקן ולכפר עליהם, {כי "לַעֲשׂוֹת" מתפרש מלשון תיקון כמו שנאמר "וַעֲשֵׂתָהּ, אֵת- צִפְרָנֶיהָ"} "שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלָאכָה וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יִהְיֶה לָכֶם קֹדֶשׁ" - כי שקולה השבת כנגד כל התורה, ומידה כנגד מידה שעבדו עבודה זרה ששקולה כנגד כל התורה, ישמרו את השבת שהיא שקולה כנגד כל התורה, ויהיה להם כפרה ותיקון. בפרשת יתרו מפרש רבינו הקדוש את הפסוק "וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת מֹשֶׁה וְאֶת יִשְׂרָאֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם, אֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר צִוָּה ה' לַעֲשׂוֹת אִתְּכֶם, שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלָאכָה וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יִהְיֶה לָכֶם קֹדֶשׁ", שעל ידי שמירת השבת, האדם חוזר להיות תחת אלוקותו של השם יתברך, שגם אם עבד עבודה זרה, אם שומר את השבת נמחל לו מה שקיבל על עצמו אלהות אחרת, ומעתה הוא רצוי לאלוקיו.

הבית השלם

הרב שמעון שמש שליט"א - יועץ זוגי וחינוכי: 052-7162999

"אם אתה חושב שעושה לי טובה - אל תעשה!" והוא הדין בלשון זכר לנקבה... אין הבדל מגדרי במה שאומרים לשני משפט דומה, המבטא חוסר שביעות-רצון מן העשייה למענו או למענה. ולמה?! מה הבעיה אם עושים זאת כ"טובה" או כחובה?! הרי אתה מקבל את מה שרצית! ומה איכפת לנו מהי הרגשה של הנותן? מסתבר שלנו כבני-אדם יש צורך פנימי לקבל את המגיע לנו, בהרגשה של רצון כנה לתת. כי גם אנחנו נותנים לשני, ומשתדלים לעשות את רצונו כמיטב. זהו **טבע אנושי** שאדם לא רוצה לקבל "נהמא דכיסופא" = אכילת לחם-חסד ולהרגיש בכך בושה. זהו קושי רגשי הטבוע בנפש האדם. ולכן כשעושים משהו למען השני יש לעשותו מכל הלב. אומרים חז"ל כאשר נותנים משהו לשני, ללא סבר פנים יפות, אפילו נותן לו כל הון שבעולם, **כאילו לא נתן כלום!** כל כך הדבר חשוב, שנפסק כך להלכה ברמב"ם ש"**מאבד בכך את זכותו ומפסידה...** אלא צריך לתת בסבר פנים יפות **ובשמחה**". כאשר נותנים משהו עם אמירה בסגנון "קח תיקח, הבאתי לך..." "יאללה קחי... הנה מה שביקשת..." וכדומה, משיגים את ההיפך משלמות הבית. על הפסוק "...כָּל אִישׁ אֲשֶׁר נָשָׂא לְבֹו וְכָל אֲשֶׁר נָדְבָה רִחוּ וְאֵת הַבֵּיאוֹ אֶת תְּרוּמַת יְיָ". אומר רש"י הירש, "**הלב**" מבטא את כוח המחשבה והרצון שבאדם, שרוצה ומעוניין לתת ולעשות למען. ואילו "**רוח**" הוא **האדם הפנימי** כולו, והכוח שמניע את מעשיו של האדם. כלומר **שנדבת רוח** מציינת את הדחף הפנימי לתת משהו, ואילו **נשיאת הלב** מורה על **התעלות פנימית** לרצון אישי של האדם, לעשות משהו **מעבר למה שרגיל בו**. ניתן ללמוד מכאן שאמנם מאוד חשוב שאדם מתרצה לתת משהו, כי חושב ומשתכנע לתת דבר מה למי שהוא. אבל עוד יותר חשוב להוציא אל הפועל את המחשבה, **בצורה בלתי רגילה** למה שהוא רגיל. כי האופי והצורה של הנתינה חשובים לא פחות מאשר הנתינה עצמה. ובקיצור, חשוב מאוד **מה נותנים**, אבל עוד יותר חשוב **איך נותנים**. ובאמת כך מורה ההיגיון: אם כבר נותנים, אם כבר משקיעים, ואם כבר מחליטים **מה לתת**, למה לא להקדיש לכך מחשבה **באיך לתת**. ואם כבר נותנים, למה להרוס זאת בצורת הנתינה או באמירה לא נכונה?! הרי כבר נתת, לא חבל לאבד את זה במלים או בהבעות פנית והוצאת קיטור או שתיקה רועמת??? תמיד כדאי להצמיד לנתינה חיך, מבט לבבי, מלים טובות וסבר פנים יפות. **בהצלחה.**

הלכות - ילקוט יוסף

אמירת קדיש במנין, ומי מצטרף.

לרפואה שלמה . אמן.
קסם לאה היה בת אלה
ולחצלת אשר בן
יהודית מלכה וב"ב.

נאמר בתורה: ונקדשתי בתוך בני ישראל. ודרשו חז"ל, מכאן שכל דבר שבקדושה לא יהיה בפחות מעשרה. ועיקר אמירת קדיש וקדושה זה מדרבנן, אך הסמיכום חכמים על פסוקים. וצריכים כל העשרה להיות מבן י"ג שנה ומעלה. ומ"מ יש אומרים שבשעת הדחק אפשר לצרף לדברים שבקדושה קטן שיודע למי מברכים, עם תשעה גדולים. אולם רוב גדולי הפוסקים שאין הקטן מצטרף לעשרה כלל, ואפילו בשעת הדחק. ואם רואה אדם שהצבור מתכוונים לצרף קטן לעשרה, עליו לצאת משם מיד כדי שלא תארע תקלה על ידו ויכשלו בהזכרת השם לבטלה בתפלת החזרה וכו'.

יש להזהר כשרוצים למנות את יחיד הקהל, להיווכח אם יש מנין בבית הכנסת או לא, שלא ימנו אותם במספר לגולגלותם, שהרי אסור למנות את ישראל אפילו לדבר מצוה. וגם אם מונים אותם במספר אותיות א' ב' ג' וכו', אסור. אלא רק יביטו בהם וימנו אותם במחשבה בלבד. או שימנו אותם בפסוק שיש בו עשר תיבות, כגון, "הושיעה את עמך וגו'", וכיוצא.

נער שמלאו לו י"ג שנה, נעשה בר מצוה, וחייב בכל המצות, ומצטרף לעשרה לכל דבר שבקדושה. ומיד עם מלאת לו י"ג שנה עם צאת הכוכבים של הלילה של אותו היום שנולד בו, נעשה כגדול לכל דבר, ואין צורך להמתין עד לאותה שעה שנולד בה מעת לעת. וגם אין הדבר תלוי בהנחת התפילין, אלא במלאת לו י"ג שנה.

מי שנולד בחודש אדר בשנה פשוטה, והשנה שמלאו לו י"ג שנה היא שנה מעוברת, אינו נעשה בר מצוה להתחייב בכל המצות ולצטרף למנין אלא בחודש אדר שני, כי חודש אדר שני הוא חודש אדר העיקרי, וחודש אדר א' אינו אלא

כתוספת בלבד לשנה המעוברת. אבל מי שנולד בשנה מעוברת באדר ראשון, וגם השנה שמלאו לו י"ג שנה היתה מעוברת, נעשה בר מצוה באדר א'. ומי שנולד בניסן שנה פשוטה, והשנה שבו ימלאו לו י"ג שנה היא שנה מעוברת, אינו נעשה בן י"ג עד שיבוא חודש ניסן.

לכתחלה אין להסתמך על עדות הנער עצמו שאומר שמלאו לו כבר שלש עשרה שנה, כדי לצרפו למנין לאמירת קדיש וקדושה, אף שרואים שהוא מניח תפילין, ולכן צריכים לשמוע מפי אביו של הנער שאומר שמלאו לבנו י"ג שנה, או שישמעו מפי איש אחר שמעיד ששמע כן מפי אביו, ואף על פי שהוא עד מפי עד נאמן. ומכל מקום אם אי אפשר למצוא איש שיעיד כן, ויש טורח צבור להמתין להשלמת המנין, יכולים לסמוך על עדות הנער להשלימו לעשרה אפילו לומר כל החזרה עם קדושה וברכת כהנים.

במה דברים אמורים לענין צירוף הנער למנין לאמירת דברים שבקדושה, אבל להיות הנער שליח צבור, שירד לפני התיבה ולהתפלל בצבור, אין להקל אפילו באקראי, אלא אם כן שמעו מפורש כן מפי אביו של הנער שמלאו לבנו י"ג שנה, והביא ב' שערות. ואף על פי כן כשאין אף אחד מהצבור שיודע להיות שליח צבור, נראה שיש להתיר בשעת דחק גדולה כזאת להרשות לנער שירד לפני התיבה [באופן עראי] כדי לזכותם בתפלת החזרה באמירת קדושה וברכת כהנים, אף על פי שלא נודע לנו אם הביא ב' שערות. ומה גם שבזמן הזה הכל בקיאים להתפלל ויודעים להוציא את עצמם ידי חובת תפלה, ואין השליח צבור עובר לפני התיבה אלא לומר דברים שבקדושה, שאינם אלא מדברי סופרים. אולם לתפלת ערבית יכול הנער להיות שליח צבור, אף על פי שאין ידוע לנו אם

הביא ב' שערות, ואפילו על סמך עדות הנער עצמו שמלאו לו י"ג שנה, כדי שלא יתבטלו הצבור משמיעת קדיש וברכו וקדושה.

אם היו עשרה והתחיל השליח צבור לומר את החזרה, ויצאו מקצתן, ימשיך לומר את החזרה כולה אפילו שאין שם מנין. ואפילו אם יצאו מקצתן קודם הקדושה, ימשיך באמירת החזרה והקדושה. אבל קדיש תתקבל אינו אומר. [ולדעת הרמ"א יש להם לומר גם קדיש תתקבל]. והוא שישאר רוב מנין. ומכל מקום עבירה היא לצאת, ועליהם נאמר ועוזבי ה' יכלו אבל אם נשארו עשרה מותר לצאת. ואם יצאו מקצת מהעשרה אחר שהתחילו יוצר, לא יאמרו חזרה.

מי שהוא שיכור, אף על פי שאינו רשאי להתפלל, ותפלת שיכור תועבה מכל מקום מצטרף למנין עשרה לאמירת דברים שבקדושה, ואפילו אינו יכול לדבר לפני המלך, ורק אם הוא שיכור כלוט, שעושה ואינו יודע מה עושה, דינו כשוטה, ואינו מצטרף למנין, ופטור מן המצוות.

אין להתיר לומר קדיש וברכו ושאר דברים שבקדושה הנאמרים בעשרה, סמוך לקברות צדיקים, מבלי שיהיה שם מנין של עשרה אנשים. ואין לסמוך בזה על דברי אגדה לומר שצדיקים במיתתם קרויים חיים, לצרפם למנין. שמכל מקום אפילו על דוד מלך ישראל אמרו במתים חפשי, כיון שמת אדם נעשה חפשי מכל המצות. וממילא אין לצרף למנין צדיקים שנפטרו. לפיכך יש למחות באלה הנוהגים לומר קדיש ליד קברי הצדיקים והוריהם, בערב ראש חודש ניסן ובערב ראש חודש אלול, אפילו אין שם מנין של עשרה אנשים. ואם עברו ואמרו קדיש, אין לענות אמן אחריהם, שהיא בכלל אמן יתומה.

הנאמן רבי רבי אלימלך מליז'נסק צוק"ל

רבי אלימלך (וייסבלום) מליז'נסק. היה אדמו"ר בדור השלישי לחסידות. מתלמידיו הבולטים של המגיד ממעזריטש, הראשון בין מבססי התנועה בפולין רבתי ומחשובי הוגיה. ספרו "נועם אלימלך" שיצא לאור לאחר מותו בידי בנו ותלמידו נחשב כחיבור מרכזי של החסידות המוקדמת, שבו בין השאר מנוסח אידיאל הצדיק. **תולדות חייו:** נולד בטיקטין למירל (מיריש) ולרבי אלעזר ליפמן, למשפחה בת שישה ילדים, שאחד מהם הוא רבי משולם זוסיא מאניפולי, הידוע יותר בשם "ר' זושא". קברה של בתו של רבי אלימלך אסתר אטל אלבאום (נפטרה ב'1800) בבית העלמין היהודי הישן בפרישטק שבפולין. עוד בצעירותו למד קבלה לפי שיטת האר"י, ובשלב מסוים הצטרף לאחיו, רבי זושא מאניפולי, ללימודים בעיר רובנה אצל המגיד ממזריטש. למד אצל רבי חנינא ליפא מחמלניק, תלמיד הבעש"ט. ערך מסעות "גלות" יחד עם אחיו רבי זושא. מסעות אלו מתוארים בסוגה ספרותית חסידית המכונה "האחים הקדושים". אחרי פטירת רבו המגיד ממזריטש הפך לממשיך דרכו בארצות גלציה ופולין, שם הקים בליז'נסק בית מדרש ונודע כצדיק וקדוש וכבעל מופת, במיוחד נודע כמחזיר אנשים בתשובה וכמורה דרך בעבודת ה'. נפטר בכ"א באדר ה'תקמ"ז בעירו ליז'נסק. אחריו שימש ברבנות בנו רבי אלעזר. חיבורו "נועם אלימלך" היה מראשוני ספרי החסידות, ובו עיקרי דרכו ושיטתו אשר קובצו יחד על ידי בנו אלעזר, ואשר נערכו לפי סדר פרשיות השבוע. דברי התורה נאמרו על ידי רבי אלימלך בשבת ונכתבו על ידי בנו. לאחר שהראם לאביו קיבל את ברכתו, אך על פי ציוויו לא הביא את הספר לדפוס עד לאחר פטירתו של אביו. ספר זה הוא נכס צאן ברזל בתנועת החסידות, ורבים קובעים בו לימוד מדי שבת. בהסכמות לספרו שניתנו מפי גדולי רבני הקהילה הרעיפו עליו ועל ספרו שבחים רבים. סגולות רבות נקשרו בשמו של הספר. סגולה נפוצה ובדוקה ללידה קלה היא להניח את הספר מתחת לכרית היולדת בעת הלידה. עוד מובא בשם רבי אלימלך שכל אשה מעוברת אשר תאכל כל דבר שהוא במוצאי שבת, ותאמר בפיה שהוא לשם מצות סעודת מלווה מלכה, סגולה היא שתלד בנקל בעזרת ה' יתברך. **חידושו בתנועת החסידות:** רבי אלימלך מליז'נסק פיתח את תורת הצדיק החסידית. בראשיתה הורתה תורת הבעל שם טוב דרך לכל אדם מישראל להעלות את נשמתו בדרך של גאולה אישית, על ידי הבנה שאין העולם הזה אלא קליפה גשמית למציאות שבה שורה האלוהות בכל (הכלל "לית אתר פנוי מיניה"). הבנה זו מאפשרת, על פי תורת

החסידות, לנשמה להתעלות אל שורשה, לבצע תיקון ולשאוב שפע לעולם. אולם, כאשר החלה התנועה החסידית להתפשט ולצבור נאמנים, התברר כי דרישה תפיסתית זו היא דרישה אליטיסטית, שאינה מתאימה להמון, שאינה מסוגלת להתעלות מיסטית. הגורם דרכו יכולה נפש האדם להתעלות ולתקן את עצמה מחד, ולשאוב את השפע האלוהי מן העולמות העליונים מאידך, סברו מנהיגים חסידיים בתקופה זו, היא דרך התדבקות בדמותו של הצדיק. הצדיק הוא הצינור היורד אל עדתו, מעלה אותה עמו ומזרים אליה את השפע. הצדיק הוא "תורה חיה" לעדתו, לכן יש לעקוב בדייקנות אחר כל מנהגיו והנהגותיו. יתרה מזו, קובע רבי אלימלך, אדם מישראל אינו יכול למלא את ייעודו בעבודת ה', אלא אם יתדבק בצדיק מסוים ויתעלה באמצעותו. כיוון שהצדיק מקדיש את כל-כולו להזנה רוחנית של עדתו, על עדת החסידים לתמוך בצדיק מן הבחינה החומרית הגשמית ולכלכל אותו. **על פטירתו של רבי אלימלך בתורת החסידות:** רבי אלימלך נפטר בכ"א באדר תקמ"ז בעיר רבנותו בליז'נסק, וקברו הפך למקום עלייה לרגל. בכתובת על המצבה לא מופיעה שנת פטירתו בצורה הרגילה, אלא נכתב 'נפטר בכ"א אדר שנת תנצב"ה'; בגימטריה, ליתקמ"ז וליתנצב"ה ערך מספרי זהה. האגדה מספרת, שכשהגיעה שעתו של רבי אלימלך להיפטר מן העולם, סמך את ידיו על ראשי תלמידיו, ולארבעה מהם הקרובים ביותר העביר מכוחו הרוחני: לחוזה מלובלין, ממנו ביקש לחנוך את בן אחייניתו ר' צבי אלימלך שפירא מדינוב, נתן את הכוח של מאור עיניו. למגיד מקוז'ניץ נתן את כוחו שבלב. לרבי מנחם מנדל מרימנוב נתן את כוח הנשמה שבמוחו. לרבי מאפטא נתן את כוחו שבפיו. עוד הבטיח רבי אלימלך, כי מי שיעלה לקברו לאחר מותו, לא ייפטר מהעולם בלא תשובה. יום פטירתו, כ"א באדר, נקבע כחילולה גדולה ומרכזית, ורבים פוקדים את קברו.

ניתן לקבל את העלון במייל. נא לשלוח בקשה למייל: Asher7171@walla.com

הצעות והארות יתקבלו בשמחה. אשר ביטון - רב משמר הגבול - ירושלים. 0524090556